

OSTATNIE WIADOMOSCI

Prenumerata miesięczna
1.95 z odn. do domu
1.50 z odb. w Adm.

KRAKOWSKIE

10 gr.

Rok V

Kraków, Sobota 28 września 1935 r.

Nr. 269

Liga Narodów uradziła nowy kompromis

W Genewie krążą sensacyjne pogłoski, że Mussolini ustępuje

W napięciu oczekiwane wczorajsze posiedzenie Rady Ligi Narodów przeszło nad wyraz spokojnie i nawet powodu nie dało do sensacji, na jakie powszechnie liczący.

Przed publicznym posiedzeniem odbyło się zebranie tajne. Zarówno na jednym, jak i na drugim posiedzeniu brakło delegata włoskiego barona Aloisiego. Na tajnej naradzie ustalono dalszą procedurę w sprawie zatargu włosko-abisyńskiego, która została przyjęta następnie na posiedzeniu jawnym.

Uchwalono więc wyłonić specjalny komitet, w skład którego wejdą wszystkie państwa zasiedające w Radzie Ligi Narodów z wyłączeniem Włoch. Zadaniem tego komitetu będzie wypracowanie odpowiedniego raportu i zaleceń dla Rady co do dalszego postępowania.

DALSZE ROKOWANIA

Dalej postanowiła Rada nie rozwiązywać chwilowo Komitetu Pięciu, któremu nadal powierzono misję prowadzenia rokowań.

W dyskusji na jawnym posiedzeniu zabrał pierwszy głos delegat Anglii min. Eden, który, popierając wnioski przewodniczącego, zaznaczył, że nie zostaną zaniebane również inne kroki, które doprowadzić mogą do pokojowego załatwienia obecnego zatargu. Ten zwrot w oświadczeniu delegata Anglii wskazuje na możliwość prowadzenia bezpośrednich rozmów między zainteresowanymi państwami.

BRAK DECYZJI

A więc co się stało w Genewie? — zapyta czytelnik. Specjalnością Genewy jest przewlekanie decyzji i tępienie ostrzy, ale nie jasne rozwiązanie. Wczoraj właśnie też tak się stało. Rada Ligi nie wypowiedziała jeszcze swego ostatniego słowa. Znalazła się przecież między młotem a kowadłem. Gdyby uchwalila natychmiast sankcje pociągłoby to za sobą wystąpienie Włoch z Ligi. W ten sposób sprawa uległaby zaostreniu. Gdyby zakończyła swoje obrady przyjęciem do wiadomości sprawozdania Komitetu Pięciu, dafaby swoje zezwolenie na kroki wojenne Włochom. Co zrobić? Najlepiej wybrać drogę pośrednią. A więc sankcyj przeciwko Włochom jeszcze nie uchwalono, ale stworzono nowy komitet, który będzie pilnie śledził przebieg wypadków.

Rada Ligi nie zakończy swej sesji, ale jedynie odroczy się, by w razie konieczności mogła się natychmiast zebrać. Jak więc widzimy, na terenie Genewy doszło do kompromisu.

TEORIA

I RZECZYWISTOŚĆ

W kuluarach Ligi rozszły się pogłoski o mającym nastąpić spotkaniu Mussoliniego, La

vala i Baldwina.

Dyplomaci i mężowie stanu będą więc odbywali narady, a tymczasem... posuwają się naprzód przygotowania wojenne. Włoskie kolonie przedstawiają jeden obóz wojenny, w portach stoi flota wojenna, zakupuje się coraz to nowe statki, wojsko i amunicja płynie do Afryki.

Nie próżnią również Anglicy. Niemal wszystkie porty na morzu Śródziemnym goszczą już brytyjską flotę wojenną. W Abisynji ruch wojsk duży i w

pełnym pogotowiu bojowym. Padają zapowiedzi walki na śmierć i życie. W różnych miejscowościach odbywają się demonstracje na rzecz niepodległości Abisynji. Na wiecu w New Yorku spalono publicznie wizerunek Mussoliniego.

CO DALEJ?

W tych warunkach nasuwa się pytanie: Co będzie dalej? Odpowiedź jest niesłychanie trudna i musi z konieczności obracać się w sferze przewidywań, a te są niebezpieczne.

Biorąc jednak pod uwagę całość obecnej sytuacji, wydaje się, że Włochy szukają jakiegoś honorowego wyjścia. Może właśnie ostatnie wahania Mussoliniego zrodziły pogłoski o mającej nastąpić dymisji Mussoliniego, o niezadowoleniu króla i szeregu wybitnych osobistości obozu rządzącego.

Te wiadomości są zupełnie fałszywe. Mussolini jest absolutnym panem w rządzie i partji. Możliwym natomiast są różnice zdań natury ściśle fachowej. Z tego powodu mogą od-

powiadać prawdziwe wiadomości o starciu na radzie wojennej między Mussolinim a marszałkiem lotnictwa Balbo. Ten ostatni miał rzekomo oświadczyć, że włoski plan wojskowy nadaje się do kosza. Mógł coś podobnego powiedzieć, bo w opracowaniu nie brał udziału, jako że rezyduje w Libji.

Jesteśmy więc w okresie wyświadczenia, ale nie zawieszania działań. Stan ten jednakże nie potrwa długo, gdyż wypadki rozwijają się z błyskawiczną szybkością.

Powrót zwycięskich lotników do Warszawy

Są szczęśliwi, że dla barw polskich zdobyli puchar Gordon-Bennetta

W dniu wczorajszym o godzinie 20.48 przywiózł pociąg pędzący od granicy sowieckiej do Warszawy zdobywców pucharu im. Gordon-Bennetta, kpt. Burzyńskiego i por. Wysokiego oraz drugiego i piątego miejsca: kpt. Janusza, kpt. Hynka, por. Wawszczaka i por. Pońskiego.

Trudności, jakie powstawały w związku z dostarczeniem balonu „Polonia II” do Moskwy, wpłynęły na niemożność ustalenia ścisłego terminu powrotu zwycięskich naszych aeronautów. Załoga nie chciała bowiem w żaden sposób powracać bez balonu.

Tem więc tłumaczyć należy fakt, że wiadomość o przyjeździe lotników dotarła do stolicy dopiero w późnych godzinach popołudniowych.

Na peronie dworca Wschodniego zebrała się grupka najbliższych kolegów i przedstawicieli prasy.

Punktualnie o godzinie 20.48 zajeżdżał na dworzec pociąg pędzący.

Powitanom i gratulacjom nie było końca. Wiązanki kwiatów wręczone lotnikom były naj-

wymowniejszym znakiem tej niezwyklej sympatii, jaką żywi dla zwycięzców całe społeczeństwo.

Lotnicy ubrani są po cywilnemu, a cały ich bagaż składa się z małych walizeczek i z obfitej ilości kwiecica, jakim obdarzono ich na przystankach w drodze z Moskwy do Warszawy.

Na liczne pytania dziennikarzy, kpt. Burzyński odpowiada:

— Odniesione zwycięstwo na pawa nas wielką radością. Jesteśmy szczęśliwi, że nie zawiedliśmy nadziei pokładanych w nas przez całe społeczeństwo i że mieliśmy możność przyczynić się do nowego sukcesu polskiej aeronautyki. Bądźcie panowie łaskawi napisać swoim czytelnikom, że jesteśmy im wdzięczni za wielką sympatię jaką okazali nam w ciągu zawodów, a w szczególności w chwili startu i po naszym zwycięstwie. Pozdrowicie ich panowie od nas i powiedzcie, że czujemy się doskonale.

Przykra niespodzianka spotkała jednak liczną grupę osób jaka oczekiwała zwycięzców balonu na peronie dworca

Głównego. Obok kilku pilotów zebrało się tu sporo publiczności. Ubrojone w piękne wiązanki kwiatów i jeszcze piękniejsze uśmiechy panie z prawdziwym smutkiem opuszczały peron, kiedy oznajmiono im, że lotnicy wysiedli na dworcu Wschodnim.

OFICJALNE WYNIKI

Według oficjalnych danych kierownictwa zawodów o puchar Gordon-Bennetta

pierwsze miejsce w zawodach zajął kpt. Zbigniew Burzyński i por. Władysław Wysocki na balonie „Polonia 2” osiągając odległość w prostej linii od Warszawy 1.650 km. 466 mtr., utrzymując się w powietrzu 57 godzin 54 min. szybkość lotu wynosiła 20 km. 120 mtr. na godz.

drugie miejsce zajął balon „Warszawa 2” z załogą kpt. Janusz i por. Wawszczak, osiągając odległość 1.567 km. 131 mtr. czas lotu wynosił 46 godz.

52 min. szybkość 33 km. 440 mtr. na godzinę.

trzecie, czwarte i piąte miejsce zajęły kolejno: „Belgica”, „Erich Deku” Niemcy i „Kościuszko” Polska.

szóste miejsce zajął balon „Toruń” Holandia, osiągając odległość 1.017 km. 804 mtr.

siedmte miejsce balon „Maurice Mallet” Francja osiągając odległość 758 km. 49 mtr.

ósmie miejsce balon „Lorraine” Francja, osiągając odległość 731 km. 290 mtr.

dziwiaste miejsce „Bruxelles” Belgia osiągając odległość 672 km. 802 mtr.

dziesiąte miejsce „Zurich 3” Szwajcaria, osiągając odległość 582 km. 776 mtr.

jedenaste miejsce „Alfred Hildenbrandt” Niemcy osiągając odległość 570 km. 607 mtr.

dwunaste miejsce „Deutschland” Niemcy, osiągając odległość 550 km. 474 mtr.

trzynaste miejsce „U. S. A. Navy” Stany Zjednoczone, osiągając odległość 534 km. 928 mtr.

Min. Koc i gen. Orlicz-Dreszer u prezydenta Roosevelta

WASZYNGTON (PAT) — Charge d'affaires Sokołowski przedstawił prezydentowi Rooseveltowi w Białym Domu ministra Koc i gen. Orlicz-Dreszera. Min. Koc wręczył prezydentowi zbiór minjatur pendzla Szyka, przedstawiających sceny z życia Washingtona.

Następnie gen. Dreszer udał

się na cmentarz narodowy w Arlington, gdzie złożył wieniec na grobie Nieznanego Żołnierza. Przy ceremonji tej obecny był generał komenderujący fortu Meyers dał oddział artylerji, który dał 15 salw. Wieczorem minister Koc i gen. Orlicz-Dreszer powrócili do Nowego Jorku.

Niezwykły rekord rozwodowy

CZERNIOWCE (PAT) — Pewnego rodzaju rekord osiągnął trybunał w Chocimiu, który udzielił rozwodów 136 parom małżeńskim w ciągu jednego

dnia. W dniu tym zebrał się przed lokalem sądu tłum, złożony z 600 osób zainteresowanych, jako strony, lub powołani na sprawy rozwodowe świadkowie.

Gazy trujące ułatwiają się z ziemi

KRÓLEWIEC (PAT) — Prasa litewska donosi, że w miejscowości Staczuny, pow. sejnańskiego zauważono, iż z ziemi wydostają się gazy, które są tak gryzące, iż wokół roślin-

ność jest spalona, zaś ptactwo i bydło pada zatrute gazem.

Podobno już przed 20-tu laty w tem samym miejscu w czasie kopania studni 4 ludzi zmarło wskutek zatrucia gazami.

Rokowania polsko-gdańskie zbliżają się do pomyślnego zakończenia

Jedzące się od kilku tygodni w Gdańsku pertraktacje polsko-gdańskie weszły w ostatnią fazę, dotyczącą wykorzystania przez Polskę portu gdańskiego.

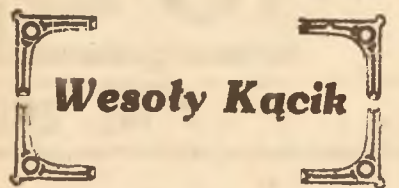
Prasa niemiecka podnosi, iż w trakcie rokowań delegacja polska zrezygnowała z wysunięcia kwestji unifikacji waluty wolnego miasta z walutą polską. Wskutek tego stanowiska strony polskiej projektowane uprzednio spotkanie prezesów polskiej i gdańskiej instytucji emisywnej nie dojdzie do skutku.

W kołach delegacji polskiej słychać, iż w sprawie polsko-gdańskich stosunków walutowych oczekiwać należy miarodajnego oświadczenia i wyjaśnienia z. strony polskiej. Oświadczenie to nastąpić ma po powrocie ministra Skarbu prof. Zawadzkiego z Genewy i po rekonstrukcji gabinetu pol-

skiego. W kwestji wykorzystania portu gdańskiego przez Polskę delegacja wolnego miasta stoi na stanowisku całkowitego równouprawnienia portu gdańskiego z portem w Gdyni bez żadnych ułatwień i przywilejów dla portu gdańskiego.

Projekt ustawy o izbach pracy w Sejmie

Wśród projektów ustaw, które w nadchodzącej sesji mają być wniesione do Sejmu, znajduje się projekt ustawy o izbach pracy. Ministerstwo opieki społecznej ukończyło już prace nad projektem. Przewidziane są przymusowe składki robotników na utrzymanie izb pracy.

SKNERA

Dlaczego Kuba Rabat przedstawia się kobietom, jako poeta? Żeby go to taniej kosztowało.

Poeta ma wygodę — tłumaczy Kuba kolegom. — Poeta mówi ukochanej: „Dam ci gwiazdkę z nieba, ptasiego mleka ci nie pożaluj, z tęczy ci zrobię suknię”... On jej daje tylko takie rzeczy, których nie można dać. I to go nie kosztuje ani grosza.

I gdy Kuba Rabat znajdzie się sam na sam z kobietą, odrzuca uprzedza:

Poeta jestem. Gwiazdkę z nieba ci dam, ptasie mleko ci dam...

Dobrze! — upiera się niezraz niewiasta, która zna sknerstwo Kuby. — Gwiazdkę z nieba? Niech będzie. Dawaj pan. Kuba uśmiecha się wtedy słodko.

Jak tylko będzie eksport gwiazd z nieba, na pewno pani dam. Narazie na rynku niema.

No to daj pan ptasiego mleka.

Kuba uśmiecha się jeszcze słodziej.

Dzieciak pani jesteś. Który ptak da się wydoić?

Więc poco pan gada i obiecuje?

Mnie wolno. Poeta jestem. W poezji się zawsze daje coś takiego, czego nie można dać.

Kuba jest sknerą nie tylko w miłości. Wogóle nie lubi dawać.

Siedzi naprzykład w kawiarni. Jakaś starsza pani zbiera wśród gości ofiary dla biednej rodziny, którą gospodarz chce wyrzucić z mieszkania.

Niech pan coś ofiaruje — prosi kwestarka. — Tam nędza aż piszczy. Od trzech lat nie płacą komornego.

Wielkie coś — wrzusza ramionami Kuba. — Ja już siedem lat nie płacę komornego, a na mnie nikt nie zbiera ofiar.

Kwestarka odchodzi.

Panie Kubal! — dziwi się znajomy, który słyszał tę rozmowę. — Pan już od siedmiu lat nie płaci komornego?

Ani groszal — Niemożliwe. — Daję panu słowo honoru. — Dlaczego pan nie płaci? — Co znaczy dlaczego? Komu mam płacić? Ja mieszkam w swoim własnym domu.

Kuba ma psa. Nie dla przyjemności, tylko żeby pilnował mieszkania. Ale martwi go, że pies żre, jak koń. Dużo kosztuje.

To jest coś okropnego! — narzeka Kuba. — Ten pies postępująco lykła co mu dać. Nawet nie zgryzie.

Pewnego razu Kuba przyszedł do kawiarni rozpromieniony.

Znalazłem sposób na mojego psa — oświadczył znajomym.

Jaki sposób?

Bardzo prosty. Ja mu teraz będę dawał kielbasę na sznurku. Pies polknie kielbasę, ale sznurek ja zatrzymam. I sobie poczekam aż pies zaśnie. Jak

Pełna Tabela Loterii

I ciągnięcie wygrane pocieszenia po 50 zł.

Table with 20 columns of numbers representing lottery results.

Table with 20 columns of numbers representing lottery results.

Table with 20 columns of numbers representing lottery results.

Table with 20 columns of numbers representing lottery results.

W cztery oczy

ntyczne rozmowy lksa z Czytelnikami

„Niech powie czem ją skrzywdziłem

a przysięgam, że zło naprawię”

P. „Jur” pisze nam:

„Poznałem jedną pannę którą mi się podobała lecz ze względu na to, iż byłem i jestem po dzień dzisiejszy takim człowiekiem, który nie zniósłby różnicy majątkowej między mężem a żoną (a tak jest w tym wypadku) z poznaną przeze mnie panią. (imię podam tu Panu Redaktorowi to, któremu ją nazywałem — „Dzida”), postanowiłem przestać się widywać. Uważałem, że nie mogę marzyć o takiej żonie, a z drugiej strony choć wiedziałem, że przecież o małżeństwie nie może być mowy (ja biedny urzędnik — ona córka obywatela) więc dużo cierpiełem.

Zapomniałem już o tem po on już będzie spał, to pociągnę za sznurek i wyciągnę mu delikatnie kielbasę. A nazajutrz mu dam tę samą. Potem znów wyciągnę. Jedną kielbasą, ja go będę mógł karmić miesiąc.

Napoleon Sadek.

kilku latach, aż tu pewnego razu dowiedział się od kolegi, że widział się z nią i że chciała się zobaczyć ze mną.

Gdy nadchodziło spotkanie, byłem tak zdenerwowany, że formalnie nic nie widziałem. Pani Dzida nie poznałem. Zmieniła się przez okres 4-letniego niewiedzenia się, ale za to ona poznała mnie, gdyż jak mi oświadczyła, nie zmieniłem się dużo. Spacerowaliśmy długo z sobą, opowiadając wszystko o sobie i do wiedziałem się rzeczy przykrej, t. j. że wyszła zamaż nieszczęśliwie i że musiała się rozejść z mężem. Cały matki i jej majątek stracił p. małżonek.

Panie Redaktorze, byłem szczęśliwy jej nieszczęściem. Ale tu przyszło znowu coś innego.

Intrygi rodziny mojej, która starała się wszelkimi najpodlejszymi sposobami rozłączyć nas z sobą. Ja nie dawałem się tym niegodnym, walcząc z nimi, nie

tylko póki pracowałem, lecz i jak straciłem pracę. Moja Dzida okazała mi dużo szczerości i współczucia, ale ja tu zacząłem być niegodzien jej dobroci. Zaczęłem ukrywać przed nią pewne chociaż na pozór drobne fakty.

Moja Dzida gdy się później dowiedziała prawdy od mego szwagra, który jest najgorszym intrygantem wogóle w świecie, zrobiła mi wymówki i zaczęła stronić ode mnie, dając wiarę intrygom mojej rodziny.

Panie Redaktorze, kocham Dzidę strasznie i nie mogę sobie wyobrazić życia bez Dzidy. Miłość moja nie jest miłością młodzieńca, gdyż mam 30 lat. Dzida również mnie kocha, ale co się stało, że nastąpiła w niej tak gwałtowna zmiana, że u wierzyła bredniom mej matki ojca, siostr i dalszej rodziny. Nie chce mi nic powiedzieć w tej sprawie, więc proszę Pana Redaktora, aby był łaskaw prze

mówić do niej. Niech mi powie, com zrobił złego. Ja przysięgam, że naprawię jeśli co zrobiłem i poniosę najgorszą karę za to. Radz mi Panie Redaktorze, co mam robić aby odzyskać moją Dzidę”.

Proszę Pana, ja tu nie mam doprawdy nic do „przemawiania” do p. Dzidy, bo jej postępowaniu wcale się nie dziwię. Mogę natomiast „przemówić” do Pana, mianowicie, rzec Panu, że kłamstwo to wogóle pierwszy krok do zbrodni a kłamstwo między zakochałymi to grzech najcięższy. W miłości wolno wszystko, tylko nie kłamać. Kłamstwo jest takim samym zabójcą, czym jaדם dla miłości, jak zarządź Okoliczność, że Pan kłamał w drobiazgu, najzupełniej Pana nie uwinia. Nie jest ważne, czy się kłamie w rzeczach drobnych czy ważnych. Kłamstwo jest złe, jako takie, bo kto potrafi kłamać w drobiazguch ten traci zaufanie a zaufanie jest podstawą miłości. Gdy p. Dzida się przekonała że Panu wierzyć nie można, nic dziwnego, że u wierzyła temu, co mówił: rodzina Pańska, choćby Pan temu się krotknie zaprzeczal. Rada dla Pana jest jedna: paść na kolana przed p. Dzidą i przysiąc jej solennie, że Pan nigdy w życiu więcej nie skłamię nawet w najmniejszym drobiazgu

Wrzesień

27

Piątek
Adolfa

KRONIKA KRAKOWA

Epilog strzelaniny na ul. Senackiej w Krakowie

W nocy dnia 17 kwietnia br. przeszył powietrze w okolicy plant koło ul. Senackiej w Krakowie huk strzału.

Nieliczni przechodnie z przerażeniem poczęli chyłkiem przemikać się przez planty, sądząc, że może jakiś złoczyńca wydołał z obok mieszczącego się więzienia św. Michała i że za pomocą wystrzału rewolwerem strażnik więzienny zawiadomienia otoczenie o jakimś nadzwyczajnym wypadku.

Tymczasem tak nie było. W więzieniu był spokój. Tylko w ciemnym odcinku plant obok ul. Senackiej toczyła się zacięta walka.

Walka o życie. Kilku ludzi starało się za wszelką cenę ubezwzględnić człowieka z wyciągniętym rewolwerem. Walczący zbici w jedną grupę raz po raz odskakiwali od siebie, by za chwilę z większą zaciętością rzucić się w wir walki. Walka ta skończyłaby się o wiele gorzej, gdyby nie policja, która zlikwidowała zajście.

Dotychczas okazało się, że była to awantura jakichś wieloletnich znajomych. Walencik, Jan Walencik, zamieszkały w Krakowie przy ul. Podzamcze 8, przechadzał się plantami obok ul. Senackiej.

W pewnej chwili ze strony przeciwnej nadszedł niejaki Ko-

narski, zamieszkały przy Al. Krasieńskiego 17. Wraz z Konarskim szli dwaj jego znajomi.

Walencik wywołał z nimi awanturę, czasie której wyciągnął rewolwer, z którego oddał strzał do Konarskiego. Jednak strzał na szczęście nie był celny. Wywiązała się walka, którą zlikwidowała policja.

Wczoraj za czyn ten stanął Walencik przed sądem okręgowym karnym w Krakowie.

Celem przesłuchania dodatkowych świadków rozprawę odroczone.

Rozprawie przewodniczył s.o. dr. Wasilewski, oskarżał prok. dr. Jarosiński.

Ze sportu.

Szczypiórniak

W ubiegłą środę rozegrano dalsze mecze o mistrzostwo klasy A. w szczypiórniaku w których Makkabi pokonała po zaciętej grze Wawel w stosunku 6:3, będąc drużyną technicznie lepszą. Mecz Cracovia—Garbarnia nie odbył się z tego powodu, że Cracovia odmówiła stawienia się do rozgrywki, motywując to tem, że dostała pismo od KOZGSA, w którym informowano o meczu treningowym przed zawodami Kraków—Niemcy. Wobec tego, że sędzia tych zawodów p. Löwenstein był innego zdania, odgwiżdżał te zawody jako walkower dla Garbarni. Co do meczu Polonia—Sokół to nie odbył się on, gdyż Sokół już definitywnie wycofał się z dalszych rozgrywek oddając punkty walkowerami.

Tabela mistrzostw przedstawia się następująco:

Nazwa klubu	gier	pkt.	St. bramek
Makkabi	6	12	29:7
Garbarnia	5	8	21:6
Wawel	5	6	20:9
Cracovia	5	4	10:15
Polonia	4	2	8:15
Sokół	10	2	6:47

W tabeli są uwzględnione walkowery oddane przez Cracovię za wystawienie nieuprawnionego do graania w barwach Cracovii Sycza.

Strajk w pralni „Czystość”

Wczoraj rano wybuchł strajk w pralni „Czystość” w Podgórzu, przy ul. Dąbrowskiego.

Jak nas informuje Z. Z. Z. w Krakowie firma „Czystość”, chce obniżyć płace robotników, które i tak są bardzo niskie, o 15%.

Zaznaczyć należy, że w zbliżającym się sezonie zimowym robotnicy pracują tylko po 4 dni w tygodniu, wobec czego przy obecnej płacy robotnicy tejeże pralni nie są w stanie końca z końcem związać.

Według informacji Z. Z. Z. wszyscy robotnicy krakowscy zdecydowani są poprzeć robotników strajkujących w walce o byt aż do zwycięstwa, a w razie dalszego oporu pralni „Czystość”, wezwać cały świat pracy Krakowa do zbojkotowania tejeże firmy dla zamenifestowania swej solidarności ze strajkującymi. Tyle Z. Z. Z.

My z naszej strony uważamy, że pralnia „Czystość” nie dopuści do tej ostateczności i postara się jaknajrychlej konflikt ugodowo załatwić.

Echa pożaru przy ul. Łokietka

Jak już wczoraj donieśliśmy w nocy wybuch olbrzymi pożar w zakładzie artystyczno-stolarskim Joachima Steinberga i Synowie przy ul. Łokietka w Krakowie.

Zawezwana straż pożarna przybyła na miejsce w sile 3 plutonów i ogień po dwugodzinnej akcji ugasiła.

Pastwą pożaru padły dwie szopy drewniane wraz z 40 warsztatami stolarskimi i narzędziami, 10 portali sklepowych, 2 bramy magazynowe, 14 ławek kościelnych i inne wyroby stolarskie, ogólnej wartości 8.000 złotych.

Zakład Steinberga nie był nigdzie ubezpieczony.

Zastrzelenie przemytnika

Na terenie gminy Bobrów przeszedł przez zieloną granicę z Polski do Czechosłowacji Andrzej Janowiak z Lipnicy Wielkiej niosąc przemycany nabiał. Gdy mimo wezwań strażników czeskich Janowiak nie zatrzymał się i uciekał nadal, padła salwa. Zwłoki przemytnika pochowano w Czechosłowacji.

Proces karny em. naczelnika poczty

Zdzisław Zoellner 57-letni em. dyrektor poczty w Liszkach ma duże ambicje. W listopadzie ub. r. a wszelką cenę, a raczej za cenę 300 zł. ofiarowywanych sekretarzowi gminnemu Ludwikowskiemu w Piekarach, chciał zostać wójtem tej gromady, a kiedy mu się to nie udało, chciał odegrać poważną rolę w wyborach sołtysa i półsołtysa we wsi Liszki w pow. krakowskim.

W tej ostatniej gromadzie na

stanowisko sołtysa kandydowali Piotr Steczka i B. Michalec. Zoellner rozwijał agitację ze Steczką, a ponieważ w gromadzie tej poważny głos posiada niejaki Kowalik, postawił „przekabacić” go na stronę zwolenników Steczki. W tym celu zaprosił Kowalika na libację do siebie do domu, a potem restauracji Steczki, obiecując 100 złotych za głosowanie za Steczką. Kowalik zażądał zaraz pie-

niędzy, a kiedy Zoellner oświadczył mu, że da mu 100 zł. po wyborach, Kowalik doniósł o usiłowaniu przekupstwa policji.

W wyniku Zoellner zasiadł na ławie oskarżonych w sądzie okr. karnym w Krakowie, odpowiadając za oba usiłowane przekupstwa.

Po przeprowadzonej rozprawie sąd uwolnił os. Zoellnera od winy i kary.

Usiłował przekupić naczelnika Izby Skarbowej w Krakowie

Na wokandzie sądu okręgowego karnego w Krakowie znalazła się niecodzienna sprawa.

Na ławie oskarżonych zasiadł Włodzimierz Paul z Jaworowa, oskarżony o usiłowane przekupienie naczelnika wydziału personalnego w krakowskiej Izbie Skarbowej.

Osk. Włodzimierz Paul listem z dnia 15 marca br. obiecał naczelnikowi wydziału personalnego Izby Skarbowej w Krakowie p. Duli kwotę złotych 500 wzamian za mianowanie Paulego urzędnikiem skarbowym. Naczelnik Dula list skierował

do prokuratury, która wygotowała Paulemu akt oskarżenia.

Rozprawę wczorajszą odroczone.

Rozprawie przewodniczył s.o. dr. Wasilewski, oskarżał prok. dr. Jarosiński.

Proces apelacyjny szantażystów prasowych

Głośnym echem odbiła się sensacyjna kilkunastodniowa rozprawa przeciwko szantażystom prasowym uprawiających szantaż na łamach „Wolnego Słowa” i „Głosu Publicznego” — dziś już zupełnie zlikwidowanych.

Dnia 5 lutego br. zapadł wyrok w krakowskim okręgowym sądzie karnym, mocą którego zostali skazani:

Franciszek Łoboda, wydawca „Głosu Publicznego” na 5 lat więzienia i na utratę praw przez 8 lat, Zygmunt Łakberger, wydawca „Wolnego Słowa” na 3 lata więzienia i na utratę praw przez 6 lat, Józef Kuczyński na 15 miesięcy więzienia, dr. Norbert Knoebel na 1 rok więzienia, Władysław Chrystjani na 10 miesięcy więzienia, na utratę praw przez 2 lata, Edmund Zdulczny na 10 miesięcy więzienia i na utratę praw przez 3 lata, Edward Gronuś na 6 miesięcy więzienia z zawieszeniem wa-

runkowem kary na 3 lata, Tadeusz Hofman na 6 miesięcy więzienia, Emil Kwaśny na 15 miesięcy więzienia, Henryk Stark na 1 rok więzienia i na utratę praw przez 3 lata, Paweł Notman na 6 miesięcy więzienia, dr. Tadeusz Dorenowski na 6 miesięcy więzienia, z warunkowem zawieszeniem kary na dwa lata.

Ponieważ spowodu choroby na ową rozprawę nie zjawił się Mojżesz Józef Silbiger, sprawę jego wyznaczone no późniejszy okres. Sprawa Silbigera była rozpatrywana również w sądzie okręgowym karnym w Krakowie. Silbiger został skazany na 8 miesięcy więzienia.

Od tego wyroku oskarżeni apelowali.

Wczoraj we czwartek rozpoczęła się trzydniowa rozprawa apelacyjna w Krakowskim sądzie apelacyjnym.

Trybunałowi przewodniczy sa.

dr. Cieślowski wotują s.a. dr. Machalski i dr. Łaba, oskarża prokurator dr. Stawarski

Na ławie oskarżonych zasiadła cała szajka z wyjątkiem Silbigera który wyjechał do Holandji i osk. Starka, który na rozprawie apelacyjnej się nie zjawił.

Oskarżonych bronią adw.: dr. Gros, dr. Steer, dr. Landau ze Lwowa, dr. Warenhaupt, dr. Aschenbrenner i dr. Jan Bardel. Powództwo cywilne wnoszą dr. Jan Rapaport i dr. Skorupski.

W dniu wczorajszym odczytano wyrok i protokół rozprawy poprzedniej. Następnie przystąpiono do przesłuchania świadków: Rettera, Cichoniówny, Tworzydły, H-rziga, Pietronia i adw. dra Goldblatta.

Dziś w piątek odbędzie się przesłuchanie 11 świadków. W sobotę nastąpią wywoły stron i wyrok.

Proces karny trzech pracowników kolej.

Przed sądem okręgowym karnym w Krakowie zasiadł wczoraj na ławie oskarżonych robotnicy Jan Gawlik, Jan Sołtysik oraz Władysław Fiołka oskarżeni o spowodowanie przeszkody w komunikacji kolejowej. Tło sprawy jest następujące.

Dnia 9 maja 1935 r. oskarżeni przewozili wózkami bagażowym 12 beczek masła. Nie przestrze-

gając przepisów przejeżdżali przez tory. W pewnej chwili nadjechał pociąg pospieszny nr. 304 który wjechał całym impetem na wózek. Wózek rozbił się, a Gawlik odniósł lekkie rany.

Wykolejenie się pociągu w Krakowie

Wczoraj późnym wieczorem pociąg towarowy nr. 65 jadący

Po przeprowadzonej rozprawie sąd skazał wszystkich oskarżonych po 1 tygodniu aresztu.

Rozprawie przewodniczył s.o. dr. Bobilewicz, oskarżał prok. tr. Dulęba.

z dworca przetokowego z Krakowa w kierunku dworca osobowego między ulicą Kamienną a Warszawską najechał na torze 5-tym na stojące próżne wagony wskutek czego wykoleiło się 7 wagonów, które zostały uszkodzone.

Wypadku w ludziach nie było.

Zniżka do kin: „Adria”, „Atlantio”, „Swit” lub „Bagatela”.
dla Czytelników „Ostatnich Wiadomości Krakowskich”.
Ważny tylko w dniu 27 września 1935

Teatr im. J. Słowackiego

Piątek: „Henryk IV”.
Sobota: „Jwan Groźny”.

Cyrk Staniewskich

na Błoniach. 15 światowych atrakcyj, dziś w piątek 2 przedstawienia o 4.30 popoł. i 8.30 wiecz.

KINA

Adria: „Niebezpieczny flirt”.
Atlantio: „Tajemnicza dama”.
Bagatela: „Kaprys Hiszpanki”.
Bag tela: „Wiedeńska krew” i rewja „Tańce hulanki swawola”.
Promień: „Nędznicy”.
Stella: „Świat się śmieje”.
Swit: „Urojony świat”.
Swit Szopen, pieśń wolności”.
Teatrum: „Dziewczęta w mundurkach”.
Wanda: „Dla Ciebie tańczę”.

RADJO

Kraków G. 15.15 Transm. z Warsz. 15.30 Arje operowe 16 Transm. ze Lwowa i Warsz. 18.30 Kobiety egzotyckie 18.40 Wiadomości bieżące 19.15 Transm. z Warsz. 19.25 Transmisja z Wiednia 22.10 Wiadomości sportowe 22.15 Transm. z Warsz.

Nocny dyżur aptek

Apteka pod Żółtą Koroną Rynek 9, 22, pod Gwiazdą Florjańska 15, pod Opatrznością Karmelicka 23. Warszawska Aleja 29-go Listopada 17, pod Aniołem Dietla 76.

Podgórze pod Hygeą Kalwaryjska 27.

Zmiany w Śląskim Seminarjum Duchownym

W związku z wydarzeniami w Śląskim seminarjum duchownym mieszczącym się przy Aleji Mickiewicza w Krakowie, o których donieśliśmy onegdaj dowiadujemy się, że dotychczasowy rektor tegoż seminarjum ksiądz prałat Maśliński przeniesiony został do Chorzowa

Ks. biskup Stanisław Adamski zamianował rektorem Seminarjum śląskiego Ojca Szymbora ze Zgromadzenia Ks. Misjonarzy.

Groźny pożar przy ul. Mazowieckiej

Wczoraj o godzinie 3 nad ranem wybuchł pożar przy ul. Mazowieckiej 108 w Krakowie, gdzie postwą pożaru padł dach domu mieszkalnego, krwity słomą należący do Andrzeja Rjgara, w domu tym zamieszkałego.

Wezwana straż pożarna po przybyciu na miejsce pożar po dwugodzinnej akcji ugasiła.

Szkoda wynosi około 900 zł. Wypadku w ludziach i w inwentarzu żywym nie było.

Przyczyną pożaru była prawdopodobnie wadliwa budowa komina.

Dom był ubezpieczony w Tow. Ubezpieczeń „Florjanka”. Dalsze dochodzenia w toku.

Ostrzeżenie.

Wczoraj rano zgłosił się do Redakcji „Czasu” jakiś jegomość podający się za Francuza i poprosił o pomoc w zwiedzeniu Krakowa. W chwili nieobecności współpracowniczki redakcji „Francuz” ów wyciągnął pannę z torebki wexsel na kwotę 500 zł. z podpisami Jana Dąbrowskiego, Dra Antoniego Beaupre i Alicji Wróblewskiej, poczem ulotnił się.

Ostrzega się wszystkich przed przyjęciem lub eskonowaniem tegoż wexsela.

Aresztowanie 10 chasydów

Donoszą z Jerozolimy że cadykowi z Góry Kalwarji, który bawi w Palestynie, zdarzył się incydent podczas którego cadyk omal nie został aresztowany.

Cadyk nie mając potrzebnego zezwolenia wszedł do Grobów Patriarchów. Policjanci zepchnęli cadyka ze schodów. Wówczas chasydzy towarzyszący cadykowi pospieszyli mu z pomocą.

Policja zaatakowała chasydów aresztując 10 osób. Cadykowi udało się wyjechać do Jerozolimy.

Matka zamordowała syna

którego nie poznała po 16 latach rozłąki

Karol Mauzer, mając 16 lat wywędrował ze swej wsi rodzinnej, położonej pod Innsbruckiem (Austria) do Ameryki. Tam dorobił się znacznego majątku i obecnie po 16 latach rozłąki z rodziną postanowił wrócić do ojczyzny, by ujrzeć matkę i siostrę.

Chciał jednak matce zrobić niespodziankę. Nie napisał nic o swym zamiarze, tylko postanowił zajechać do karczmy, której właścicielką była jego matka, jako przygodny gość i dopiero nazajutrz po przybyciu gdy go matka nie pozna, oświadczyć jej, kim jest.

Zamiar ten też urzeczywistnił. Przybywszy do Innsbrucka, Karol udał się pieszo po dobrej znanej drodze do karczmy. Późnym wieczorem przybył do wsi, zapukał do drzwi szynku. Na progu ukazała się taka piękna dziewczyna. Karol odrzucił poznał ją, — była to jego siostra. Dziewczyna jednak go nie poznała. Karol bowiem w ciągu tych 16 lat kolosalnie się zmienił. Wywędrował z kraju jako mizerny, chudy chłopiec, a wrócił jako zdrowy i rośli mężczyzna.

Mauzer poprosił o nocleg. Matka pomogła mu zdjęć płaszcz i zapytała, czy chce jeść kolację. Karol odpowiedział, że pokrzepił się już w Innsbrucku. „Amerykanin“ porozmawiał kilka chwil z właścicielką karczmy i udał się do wyznaczonych dla niego pokoi, który miał być najlepszy w karczmie. Należał podobno do syna pani Mauzer, który był w Ameryce. Tak oświadczyła karczmarka, która w przyszłości nie poznała swego syna.

Przed przestąpieniem progu, swego pokoju Karol omówił z panią Mauzer cenę, sięgnął po nabity pieniędzmi portfel, chcąc zapłacić zgóry. Lecz karczmarka nie chciała przyjąć pieniędzy:

— Widzę, że pan jest amerykańskim milionerem, mogę więc panu zaufać!

Karol wszedł do pokoju i zamknął za sobą drzwi, rzucił się na łóżko i natychmiast zasnął snem sprawiedliwego. Lecz pani Mauzer nie mogła zmu-

żyć oka. Nabity pieniędzmi portfel kusił ją. Ciągłe widziało go przed oczyma. Wreszcie w umyśle jej zrodził się zbrodniczy plan. Postanowiła sprzątnąć przybysza ze świata i zabrać mu pieniądze. Zabije go, zwłoki przeniesie na gościniec i usunie z domu wszelkie ślady zbrodni. Nikt go przecież nie widział, jak tu przychodził, więc nie będą jej podejrzewać. Gdy zaś nazajutrz znajdzie się jego zwłoki na szosie, policja będzie przypuszczać, że padł on ofiarą grabieży.

Pani Mauzer obmyśliwszy wszystkie szczegóły zbrodni, wyjęła rewolwer, zakradła się do pokoju przybysza i zastrzeliła go, zabierając mu pieniądze.

Zbrodni nie dokonała sama. Również i córkę zmusiła do brania udziału w mordzie.

Nazajutrz rano w karczmie zjawił się policjant i zapytał się pani Mauzer, czy ma krewnych w Ameryce.

— Mam tam syna, — odparła karczmarka.

Wówczas policjant oświadczył jej, że na drodze znalazł zwłoki jakiegoś nieznanego i że z jego paszportu wynika, że to Karol Mauzer.

— Czy to nie jest przypadkiem pani syn? — zapytał policjant.

Policjant nie otrzymał odpowiedzi. Karczmarka, usłyszawszy bowiem tę okrutną wiado-

mość, runęła nieprzytomna na podłogę. Nie można już było jej docucić, nagły atak serca pozbawił ją życia. Teresa zaś, córkę karczmarki, zalewała się łzami. Dopiero gdy się nieco uspokoiła, zeznała wszystko. Opo wiedziała, że nie chciała brać udziału w zbrodni, że nawet chciała ostrzec przybysza, przed niebezpieczeństwem, lecz matka nie spuszczała z niej oka i trzymała przy sobie.

Dla sędziego śledczego było jasne, że Teresa nie brała czynnego udziału w zbrodni. Możeby i sąd wziął to pod uwagę i wydał łagodny wyrok. Lecz do procesu już nie dojdzie. Teresa bowiem w więzieniu pozba wiła się życia.

„Świński“ interes

Jak można zostać milionerem we Francji?

Francja jest chyba jedynym krajem na świecie, gdzie afery giełdowe sięgają zawrotnych sum i gdzie setki tysięcy naiwnych ludzi pada ofiarą oszustów. Francuzi są bowiem narodem rentjerów, a przytem nie mają pojęcia o spekulacjach giełdowych. Każdy Francuz ciężko pracuje przez całe życie i odkłada część zarobków, by później, na starość, żyć spokojnie. A co się robi z zaoszczędzonymi pieniędzmi? Lokuje się je w rozmaite akcje, w nadziei, że to przyniesie jeszcze dochód. Lecz te nadzieje często zawodzą, gdyż rozliczni aferzyści żerują na naiwności Francuzów i wyprowadzają ich w pole.

Oszuści muszą tylko zyskać zaufanie ludności. Lecz to można bardzo łatwo uzyskać. Należy tylko posiadać: broń, która nadaje twarzy poważny wygląd, biuro na Champs Elysees, co znamionuje bogactwo przedsiębiorstwa, i dar wymowy.

Te wszystkie trzy właściwości miał Henri Letourneur. Przed niedawnym czasem wrócił po pięcioletniej nieobecności do Paryża. Rozpowiedział on wszem i wobec, że przebywał w

Kanadzie, gdzie zajmował się traperstwem, w rzeczywistości zaś „przebywał“ w więzieniu za fałszerstwo pieniędzy.

Po powrocie zaczął on szukać zajęcia, któreby mu w łatwy sposób i bez wysiłku przyniosło zyski. Wreszcie znalazł coś odpowiedniego. Utworzył „towarzystwo akcyjne dla hodowli świń tasmanijskich“.

Leuteneur nadewszystko wynajął lokal na Champs Elysees, za który oczywiście nie zapłacił, i na wystawie umieścił klatkę z dobrze wypasioną swinia. Następnie wydrukował setki tysięcy akcji i zaczął swą niecną działalność. Plakaty i ogłoszenia gazetowe obwieszczały naiwnym Francuzom, że towarzystwo akcyjne dla hodowli świń, które posiada olbrzymią fermę w Beauce, przyniesie przy szłym akcjonariuszom wielkie dochody. Należy tylko wykupić akcje, wartości 500 franków, a każdy jej nabywca w krótkim czasie stanie się bogaczem. Ta reklama i swinia na wystawie zrobiły swoje. Tysiące ludzi dało się wziąć na lep i Letourneur rozpowszechnił 50.000 akcji, zagarniając wcale niezły majątek, bo dwa i pół miliona franków.

„Przedsiębiorstwo“ rozwijało się nadal i Letourneur mógłby naciągnąć jeszcze setki tysięcy ludzi, gdyby nie był zbyt oszczędny. Pewnego pięknego poranka reklamowa swinia zdechła i aferzysta zamiast nabyć nową przynętę, usunął ją z wystawy. Zniknięcie świni podważyło zaufanie paryżan, którzy codziennie tłumnie oblegali wystawę, aby naocznie stwierdzić istnienie i wartość okazu reklamowego.

Jaką tajemniczą drogą powędrowało nawet na Lautourneura doniesienie do prokuratury. Policja wszczęła dochodzenie. Nie bawem okazało się, że ferma w Beauce istnieje tylko w fantazji aferzysty, i że zdechła swinia była jedyną, jaką posiadało „towarzystwo akcyjne dla hodowli świń tasmanijskich“.

Sąd skazał aferzystę na 18 miesięcy więzienia. Lecz to bynajmniej nie zapełniło kieszeni 50 tys. naiwnych, którzy dali się nabrać na ten „świński“ podstęp.

Przygotowania do prac sejmowych

Projekty nowych ustaw

W okresie miesięcy letnich przygotowały poszczególne ministerstwa liczne projekty ustaw z najrozmaitszych dziedzin. Początkowo zamierzano ogłosić je w drodze dekretów Prezydenta, później jednak zdecydowano się większość z nich skierować na drogę ustawodawczą.

Przygotowany został m. in. projekt ustawy cukrowej, który sprawę przydziału kontyngentów buraczanych oddaje w ręce ministerstw: skarbu, rolnictwa oraz przemysłu i handlu. Projekt tenże przedłożony będzie Sejmowi.

Na drogę ustawodawczą skierowane będą również opracowane przez ministerstwo spraw wewnętrznych projekty 4 ustaw dotyczących pracowników samorządowych, a mianowicie ustawy: o pragmatyce służbowej, o postępowaniu dyscyplinarnym, o uposażeniach i o e-

meryturach pracowników samorządu terytorjalnego.

Jak słyhać, projekty dotyczące uposażeń i emerytur pracowników samorządowych zredagowane są pod hasłem daleko idących oszczędności i redukcji poborów. Znacznym ograniczeniem ulec mają również pobory emerytalne pracowników samorządowych, będących już na emeryturze. Przyczem dotknięci redukcją plac emeryci samorządu terytorjalnego nie będą mogli dochodzić swoich praw przed sądem.

Rewizji poddane będą również lata służby, zaliczone do wysługi emerytalnej pracowników samorządowych. Rewizją objmie również przedewszystkiem lata pracy, spędzone poza służbą samorządową a zaliczone do wysługi emerytalnej.

Ciałom ustawodawczym przedłożony będzie nadto do uchwalenia szereg innych ustaw z dziedziny gospodarczej.

Sąd zbada liżniki telefoniczne

Wczoraj w Sądzie Grodzkim Oddz. VI w Warszawie ogłoszono decyzję w głosnej sprawie, jaką wytoczył jeden z abonentów telefonicznych p. Karol przeciwko PAST o osławienie liczniki.

Sąd uwzględnił wszystkie wnioski powoda. Zarządzona została wizja sądowa w baszcie Cedergrena z udziałem biegłego a to celem wydania opinii, czy liczniki działają sprawnie, czy możliwa jest ich wadliwość w działaniu i na czem one mogą polegać.

Pozatem biegli się wypowiedzą, czy technicznie jest możliwe ustawienie liczników przy każdym aparacie telefonicznym, a nie w niedostępnej dla obcego sali PAST-u. W ten sposób po wielu latach wyteżonej akcji ogółu abonentów telefonicznych o liczniki świta nadzieja zakończenia niernormalnego stanu za opłat nadliczbowe.

Coś dla Pani

Ostry wiatr jesienny nie zawsze wpływa zbawiennie na cerę pani. Niejednokrotnie po dłuższym przebywaniu na wietrze skóra na buzi staje się jakby opierzchnięta i chropowata. Jest to niebezpieczne, zwłaszcza dla pań o cerze suchej. Nie od rzeczy więc będzie zastosowanie pewnego sposobu, który utrzymuje gładkość cery. Postąpimy więc jak następuje: Do czystego, niewielkiego worczonek płóciennego wsypujemy trochę zwykłych otręb pszennych, a następnie worczonek zanurzamy w przegotowanej, zimnej wodzie. Wyciskamy worczonek dotąd, dopóki woda nie zabiegnie się, poczem umyjemy w niej twarz i ręce. Taki nieskomplikowany zabieg oczyszcza doskonale skórę, tak że niepotrzebne jest użycie mydła, a po zatem skóra nabiera ślicznej gładkości i elastyczności, co zapobiega tak przykreemu tworzeniu się zmarszczek. Zabieg ten możemy powtarzać przy najmniej dwa razy w tygodniu.

Jesień przynosi nam miłą nowinę z zakresu mody — otóż proszę pani modne są ciepłe, bardzo eleganckie i mile kamizelki. W zakresie tym panuje niesłychana różnorodność pomyślnie zarówno ze względu na krój, jak i na materiał oraz przybranie takiej modnej kamizelki. Nosi się więc kamizelki z rękawami, króciutkie kurtki zapięane na jeden lub dwa rzędy guzów, nosi się kamizelki kraśnawe z wylogami, nosi się bardzo eleganckie pasiaste, nosi się przemile kamizelki z grubszymi supełkowatymi materiałami, przybrane skórą. Kamizelki bywają króciutkie do pasa, i bywają dość długie, zakrywając biodra — wtedy mają duże kieszenie i nosi się do nich szaroką, kolorowy pas skórzany. W zakresie przybrań, jakimi ozdabia się te modne kamizelki panuje wielka rozmaitość. Przedewszystkiem więc — guzy. Najróżniejsze. Wspaniałe kule metalowe, płaskie pastylki, metalowe trójkąty, wytworne guzy drewniane i bambusowe — oraz fantazyjne i tak w tej chwili modne guzy skórzane. Po ztem zawsze znajdzie się okazja zastosowania pięknych klamer. Klamorki niewielkie a fantazyjne zastępują niejednokrotnie guzy. Ślicznie i efektownie wygląda np. kamizelka zapięana wysoko pod szyję na ozdobną klamerę.

Niewątpliwie panie docenią tę jesienną niespodziankę mody. Kamizelki nosimy do wełnianych spodniczek i angielskich bluzek. Są one takim właśnie szykownym, a niekosztownym drobiazgiem, na który każda z nas może sobie pozwolić. W ten sposób będziemy wyglądały modnie i nie będziemy marzyły. Możemy także doskonale wykorzystać na kamizelkę jakąś okazyną nabytą resztkę akşamitu lub wełny, lub też przerobić w ten sposób niemiłą suknię czy żakiet. Trzeba przytem wiedzieć, że jeśli kamizelka jest z rękawami, nadzwyczaj szykownie wygląda noszona do niej szalik na szyję, przewiązany pod brodą.

Propaganda przeciw wojnie w Afryce

Działalność antyfaszystów we Włoszech

Po kongresie ugrupowań antyfaszystowskich w Paryżu, podjęta została na terenie Włoch akcja polityczna, skierowana przeciw wojnie w Afryce. W odezwach nielegalnych, rozrzuconych w całym kraju, a zwłaszcza w ośrodkach przemysłowych i po wsiach, antyfaszyscy wskazują na dramatyczną sytuację, w jakiej znalazły się Włochy wskutek wojennej polityki dyktatora. Odezwa rzuca hasło obalenia dyktatury i głosi, iż wolność Włoch nie powinna przyjść dzięki armatom angielskich okrętów wojennych, lecz jako rezultat insurekcji narodu włoskiego.

Na kongresie delegatów ugrupowań antyfaszystowskich emigracji włoskiej w Paryżu uchwalony został nadto uroczysty manifest do narodu włoskiego. Manifest stwierdza, że faszyzm, zbankrutowany jako ruch polityczny i społeczny, trwa dalej jako machina organizacyjna. Zrodnie z diabelną logiką każdej dyktatury, usiłuje

je faszyzm wciągnąć kraj we własną agonję. Tylko wróg narodu włoskiego mógł skazać go na wojnę tak szaloną w sytuacji beznadziejnej.

Faszyzm doznał klęski na wszystkich polach i we wszystkich planach swoich. Teraz ucieka przed konsekwencjami swojej demagogii i wplata chce naród włoski w wojnę afrykańską. Po 13 latach rządów faszyzmu najważniejsze zagadnienia Włoch pozostały nie rozwiązane. Dyktatura faszystowska obawia się obecnie więcej rewolwy ze strony młodego pokolenia, niż starej opozycji. Wyprawa afrykańska jest masową deportacją młodzieży, jest imperializmem policyjnym.

Faszyzm urządzając branżę przeważnie wśród bezrobotnych, sam sprowadza na kraj rozwiązanie rewolucyjnej sytuacji.

Manifest kończy się wyznaniem wiary autorów, która sprawadza się do hasła wolności i sprawiedliwości.

Nasi laureaci zaczynają grać do filmu

Druga grupa laureatów po zaszczytnej rywalizacji konkursowej wejdzie do atelier podczas nagrywania nowej komedji z Dymszą p. t. „Dodek na froncie“

Nr. 361

Nr. 362

Nr. 363

Nr. 364

Nr. 36

NA MALEJ WOKANDZIE...

Nie bić parasolką

(A. E.) Był letni, upalny dzień. Pan Wincenty K. stał w kontemplacji nad grobem brata, a tuż obok klęczała pani Zofja B. przy mogile swej malej córeczki.

Dokoła panowała cisza i pan Wincenty mógłby się skupić jak należy, gdyby nie monotonny głos pani Zofji:

— Marysiu, dziecko moje, sama chyba kapujesz, że wolalabym cię mieć tutaj przy sobie. Ale o wiele już powiększyłaś grono aniołków, to pamiętaj o swojej matysi i poproś tam w niebie, ażeby mi nigdy w życiu kawałka chleba nie zbrakło...

Pan Wincenty próbował myśleć o rzeczach poważnych i uroczystych, ale daremnie. Głos bowiem pani Zofji brzęczał mu nad uchem bezustannie:

— Córuchno moja, pamiętaj takżeśmo poprosić, ażeby los mój wyszedł, co go na loterii kupiłam. Zapamiętaj sobie numerek, dziecinko, nie omył się: osiemdziesiąt trzy, później dwie piątki i ósemka. I żeby Józiek robote dostał, bo się kręci, jak

ten wariut i codzien z innymi kolegami drakie skutecznia. Pan Wincenty ztem okiem spojrzal na klęczącą kobietę myślac: „Nareszcie jej się ta giemba zamknie“. Jednak pani Zofja mówiła dalej:

— Nie zapomnij takżeśmo o ojcę poprosić, ażeby się odmiecił, bo awanturny człowiek z niego i cały dzień by się tylko machorką szlachal, a gazował i żeby ciotka Magdalena z pyskiem do nas nie przylatowała i żeby Jadzka przestała furt z wietakamy się ządawać. Poprosz też córuchno moja...

W tem miejscu pan Walenty nie wytrzymał i wturcił:

— Przepraszam pania najmocniej. Wiele też latka pani córuchna sobie liczy?

— Cztery... — odpowiedziała pani Zofja.

— Czyż to małaństwo wydoła zatawić pani tyle sprawaneków na tamtem świecie? Żadnym sposobem, pani szanowna! Idź pani tam lepiej sama!

Propozycja powyższa tak oburzyła pania Zofję, że aż wy-

Laureaci pierwszej serji naszego konkursu filmowego, znaleźli się w dniu wczorajszym w atelier filmowym „Sfinksa“ i odbyli konferencję z kierownikiem wytwórni „Urania-Film“, a zarazem znakomitym artystą Eugenjuszem Bodo. Konferencja miała charakter przygotowawczy przed zdjęciami do filmu „Jasnie pan szofer“, w którym, jak wiadomo, siedmiu z pośród naszych laureatek i laureatów otrzymało role.

Tak więc szczęśliwi wybranci pierwszej serji naszego konkursu zetknęli się już z pracą filmową, o jakiej marzyli od lat najmłodszych.

Uczestnicy drugiej serji, a więc ci, których zdjęcia zamieszczamy obecnie, pozostają dotychczas jeszcze w sferze marzeń ale też i szanse ich są niewspółmiernie większe, niż tych, którzy stanęli do rywalizacji w serji pierwszej. Najnowsza komedja z niedoścignionym mistrzem humoru Adolfem Dymszą p. t. „Dodek na froncie“, gwarantuje

tlukta biednego projektodawcę parasolkę. Czy ten naturalnie nie uszedł pani Zofji bezkarnie. Znalazła się niebawem przed obliczem Sądu Grodzkiego i skazana została na 3 dni aresztu.

je bowiem naszym laureatom aż 50 ról.

W takiej olbrzymiej, jak na jeden film, liczbie, pomieszczają się zapewne wszyscy ci, którzy czują powołanie do filmu i którzy naturą w tym kierunku właśnie wyposażyla choćby najdrobniejszymi walorami.

A zatem śmiało i z wiarą w powodzenie stajemy wszyscy do drugiej rozgrywki naszego konkursu filmowego. Ci, którzy nie nadesłali jeszcze dotychczas swoich zdjęć, mają jeszcze możliwość uczynić to teraz. Trzeba się jednak śpieszyć, bo czasu zostało już niewiele, a los uśmiecha się bardzo ponętnie.

Przy sposobności należy podkreślić, że wytwórnia „Rex-Film“, która zaangażuje naszych laureatów drugiej serji, wypuszcza w najbliższym czasie pierwszą tegoroczną komedję z Dymszą w roli tytułowej „Wacusi“, według scenarjusza Napoleona Sądka. Obok Dymszy grają w tej komedji: Mieczysława Cwiklińska, Jadzia Andrzejewska, Władysław Grabowski, Konrad Tom, Jerzy Marr i inni, a doskonałą pieśń reprezentuje chór Dana. Prawdopodobnie i ten zespół artystyczny będzie nagrywał „Dodka na froncie“, a więc wiadomość to szczególnie sympatyczna dla naszych laureatów.

Janusz Kmicic tłumaczy sny

P. STANISŁAWA L.: Sen jest do brą wróżbą, bo zwiastuje rychłą radość.

P. JAN. JĘD. (ul. Szopena): Sytuacja materialna bezwzględnie ulegnie zmianie na lepsze w przyszłym roku i wtedy dopiero będzie Pan mógł poważnie myśleć o swej ukochanej. Tymczasem radzę skierować cały swój wysiłek, aby otrzymać lepszą pracę, bowiem jest obecnie dobry dla Pana czas. Przecież jest Pan przedsiębiorczy, szybko się decyduje. Proszę być bardziej stałym w życiu i nie zrażać się przeciwnościami a wszystko będzie dobrze. Pozdrowienia.

„DLA NIEZNAJOMEJ“ (pocz. Grójec): Znajdzie Pani wierną osobę, która roztoczy nad Panią opiekę. Życie stanowczo zmieni się na lepsze i to w niedługim czasie. Tak to jest wina męża, że Pani nie ma dzieci, ale narazie proszę zaniechać swego zamiaru, a wprowadzić go w czyn, gdy w przeciągu najbliższych sześciu miesięcy marzenie Pani się nie spełni. O pieniądze proszę zaskarżyć do Sądu Czekają jeszcze nieprzyjemności. Proszę mi przysłać dokładny swój adres (imię nazwisko), datę urodzenia i zamieszkania. Na kopercie proszę zaznaczyć: „Znaczek załączam“.

DANIEL BACHRACH

Śladami przestępców

Z pamiętników b. aspiranta
Warszawskiego Urzędu Śledczego

Zabójstwo królowej półświatka

III.

Zaraz potem zięcieli się wszyscy lokatorzy. Ten pan inżynier z pierwszego piętra kazał mi zamknąć mieszkanie na klucz i pocięć do komisariatu. Z komisariatu przyszedł ze mną zaraz policjant, a potem niedługo przyszli już panowie.

— Proszę sobie dokładnie przypomnieć, jak pani dziś rano przyszła, czy drzwi były zamknięte na klucz?

— Na pewno były zamknięte. Pamiętam dokładnie, że dwa razy przekreślałam klucz.

— A czy lekko się otwierały, czy zamek się nie zacinał?

— Nic podobnego, otwierały się, jak zwykle.

— A czy okna w pokojach

były zamknięte? — pytałem dalej.

— A tożto zima, panie naczelniku. Ktoby to trzymał okna otwarte.

— Niech mi paniusia jeszcze powie, czy do pani dużo gości przychodziło i czy wczoraj wieczorem był ktoś u pani?

— To tam różne eleganckie panowie przychodzili, a najczęściej to bywał jeden taki młody. Chociaż bardzo przystojny, to źle mu z oczu patrzyło i często się z panią kłócił, a jak odchodził, to paniuszka miała za plakane oczy.

— A o co się kłócili nie wie paniusia?

— A ktoby ich tam wiedział, zwyczajnie się kłócili.

— No, ale musiała pani słyszeć kiedyś o co im szło.

— Ja tam pod drzwiami podsłuchiwać niezwyčajna jestem — odpowiedziała.

Zauważyłem pewne wahanie w jej odpowiedzi, postanowiłem przeto nastraszyć ją.

— Tu musi pani mówić prawdę, jak na spowiedzi, bo za fałszywe zeznanie grozi surowa kara przed sądem i przed Panem Bogiem.

Zauważyłem zmieszanie na jej twarzy. Po chwili wahania rozpoczęła:

— Raz jeden tylko były uchyłone drzwi od sypialni. Ja sprzątałam w drugim pokoju i przypadkowo słyszałam, jak on chciał od paniuszki pieniędzy i paniuszka nie chciała mu dać. Powiedziała, że nie ma ani grosza, a wtedy on odpowiedział, żeby mu dała pierścionek, to za stawi do lombardu. Paniuszka zaczęła się gniewać na niego, że całe pieniądze przegrzywa w karty i ten pierścionek też przegra.

Potem on coś do niej mówił po cichu, ale nie mogłam dosłyszeć co. Paniuszka tylko krzyczała, nie dam, nie dam, a potem zawołała... puść, boli mnie, siniaki

mi zrobisz na rękę i rozplakała się.

— Kiedy to było?

— To będzie ze dwa tygodnie temu. Jeszcze po jego odejściu paniuszka strasznie plakała, że aż się serce krajało. Nie mogłam wytrzymać, tak mi jej żal było i powiedziałam: Jabył takiego drania na mordę wylała. Paniuszka uśmiechnęła się przez łzy i odpowiedziała: Macie rację, Agnieszko, będę musiała z nim skończyć, bo inaczej z tobami przez niego pójdę.

— Czy on często przychodził do paniuszki? — pytałem dalej.

— Prawie co dzień, a czasem dwa razy dziennie.

— A czy pozostawał też na noc?

— Parę razy, to jakim rano przyszła, to on jeszcze był z panią w sypialni, a potem jedli razem śniadanie.

— A czy prócz niego jeszcze kogoś zastawała pani rano w sypialni?

— Broń Boże. Paniuszka była bardzo przyzwolta. Za cały czas, co u niej byłam, to tylko jeden raz, kiedy przyszłam ra-

no, to w pokoju na stole stało kilka butelek od wina i koniaku i pani siedziała z dwoma panami przy stole. Ale to byli prawdziwi panowie, jak odeszli, to zostawili mi dwadzieścia marek. Nie takie łatki, jak ten młody, co tylko od paniuszki pieniądze wyciągał, a grosza nigdy nie zostawił.

— Proszę mi jeszcze powiedzieć, kto w ostatnich dniach był jeszcze u paniuszki?

— Wczoraj wieczorem był jeden z tych dwóch panów. Paniuszka poszła z nim do teatru i ja pomagałam jej przy ubieraniu. Przed ósmą razem wyszli, a ja jeszcze zostałam w mieszkaniu i pościeliłam łóżko.

— A jak wyglądał ten pan? — zapytałam.

— To był prawdziwy pan, wprowadził już niemłody i siwawy, ale taki elegancki. Do paniuszki to tak słodko i grzecznie mówił, nie tak, jak ten lubuski.

— Czy paniuszka miała wczoraj, jak szła do teatru biżuterję na sobie?

D-1-7 ciąg jutro.

Dom schadzek w lokalu związku

Nowe sensacje w procesie b. posła Wojciechowskiego

Wczorajszy dzień procesu b. posła Wojciechowskiego i b. podkom. Dąbrowskiego przyniósł nieco sensacyjnych szczegółów.

Z zeznań świadków, członków związku zawodowego druzyn konduktorskich, gdzie Wojciechowski był prezesem, wynika, że „pan prezes” na terenie związku nie tylko zafatwiał swoje prywatne interesy i afery, ale poprostu urządził sobie w lokalu jakiś prywatny dom schadzek. Ogromne pieniądze, których źródłem w pierwszym rzędzie były łapówki za wyrabianie posad, Wojciechowski wydawał na piątyki i orgie. Niejednokrotnie Wojciechowski sprowadzał do swego gabinetu w związku „wesole panienki”, z którymi spędzał długie godziny, zakrapiane drogiemi trunkami.

Wojciechowskiego obawiali się kolejowcy i tolerowali jego wyczyny ponieważ mógł i umiał „sprzątać” osoby sobie nie wygodne.

I przez dłuższy czas związek znosił to, że w jego lokalu dochodziło do głośniejszych awantur, wszczynanych przez ludzi, którzy grubo oplacali się Wojciechowskiemu za przyrzeczoną posadę, a zbyt długo wy-

padało im na spełnienie obietnicy czekać.

Wczoraj został ukończony przewód sądowy. Prok. Korcuć, opierając się na zebranych materiałach, domagał się surowego ukarania obu oskarżonych. W ostatnim słowie osk. Dąbrowski dowodził swej niewinności. Był on rzekomo szantażowany przez Kanę, który usiłował go w aferę, korzystając z tego, że Dąbrowski był winien Kani 2.000 zł.

Dzięki Kani postradał imię,

stanowisko i przyszłość.

— Pan prokurator — mówił Dąbrowski — w momencie arestowania pytał mnie, czy mam broń. Żałuję, że broń nie miałem przy sobie: zastrzeliłbym się na miejscu.

Po wygłoszeniu mów obrończych przez adw. Ettingera i Skoczyńskiego Wojciechowski w ostatnim słowie powiedział parę słów, których nawet nie można było dosłyszeć.

Wyrok będzie ogłoszony w dniu dzisiejszym o godz. 12.

Passa do zębów ODOL - chroni zęby przed brzydkim zabarwieniem. Zęby czyszczone pastą ODOL stają się białe jak perły.

Ku-Klux-Klan, najpotężniejsza tajna organizacja

zginęła marnie i Ameryka odetchnie z ulgą

Jeszcze przed kilku laty cała Ameryka drżała przed potężną tajną organizacją, która teroryzowała i narzucała swą wolę ludności amerykańskiej.

Tą organizacją był Ku-Klux-Klan.

Początki Ku-Klux-Klanu sięgają jeszcze czasów wojny domowej w Ameryce. Gdy północne stany zwyciężyły południowe i zmusiły je do nadania wolności murzynom, powstała tam tajna organizacja, która chciała położyć kres równouprawnieniu murzynów. Nowa konstytucja nadawała czynne prawo wyborcze tym wszystkim murzynom, którzy umieli czytać i pisać. Tajna organizacja w niesłychany sposób utrudniała mu-

rzynom kształcenie się. A gdy już jakiś murzyn nauczył się czytać, to też nie szedł w dniu wyborów głosować. Groziła mu bowiem śmierć. Członkowie Ku-Klux-Klanu porywali go z przed lokalu wyborczego, uprowadzali na pustkowie i tam katowali do ustraty przytomności, lub też wyciągali wykształconych murzynów nocą z łóżka, smarowali smołą, tarzali w pierzu i następnie gnali ich biczem po ulicach miasta.

Wreszcie terror Ku-Klux-Klanu dał odpowiednie rezultaty. Murzyni nie brali udziału w wyborach i bali się przebywać w towarzystwie białych, nawet w pociągu zajmowali specjalne przedziały, gdzie nie było białych. W ten sposób Ku-Klux-Klan uczynił z murzynów obywateli drugiej kategorii. Na tem skończyła się rola terrorystycznej organizacji i z biegiem czasu rozpadła się ona.

Dopiero po wielu latach wędrownemu kaznodziei Simsonowi przyszło na myśl powołać do życia Ku-Klux-Klan. Z pomocą tej tajnej organizacji chciał on osiągnąć władzę i bogactwo. A czasy były ku temu bardzo odpowiednie. Stany Zjednoczone postanowiły bowiem wziąć udział w wojnie światowej. Należało więc wzbudzić zapal u ludności i wzniecić nie nawiść do wroga. To też Simson otrzymał pozwolenie na otwarcie takiej organizacji, która raby potrafiła utrzymać ludność w zapale wojennym.

I Ku-Klux-Klan rozpoczął działać. Przedewszystkiem wszczął walkę z tem wszystkim, co nie było stuprocentowo amerykańskie. I ta walka zjednywała mu coraz więcej zwolenników. Poza tem ludność nęciła tajemnicze zwyczaje organizacji. Zebrania odbywały się najczęściej nocą, członkowie klanu, zjawiali się w białych płaszczach, głowy mieli nakryte kapturami, w których były tylko dwa wycięcia na oczy. Na miejscu zebrania, które zawsze się odbywało na wolnym powietrzu, wznoszono krzyż i oświetlano go. Dzięki temu cała ta ceremonia miała nosić charakter religijny. Naczelnik organizacji nazywał się „królewskim czarnoksiężnikiem”, a kierownik okręgowej organizacji „wielkim smokiem”.

Za czasów następcy Simsona, adwokata Gransa, Ku-Klux-Klan przeżywał okres swego największego rozkwitu. W owym okresie organizacja liczyła setki tysięcy członków. Jej

naczelnem hasłem była walka przeciwko emigrantom, żydom i katolikom. Poza tem Ku-Klux-Klan dążył do objęcia władzy nad całą Ameryką. Chcąc osiągnąć ten cel, organizacja zaczęła uprawiać okrutny terror. Politycznych przeciwników, szczególnie w małych miasteczkach, wyciągano nocą z mieszkań i oddawano pod „sąd organizacji”. Teroryści prawie zawsze potrafili ująć bezkarnie. Przedewszystkiem dlatego, że napastowani nie śmieli skarżyć się na Ku-Klux-Klan; wiedzieli, co ich zato czeka. Powtóre gdyby nawet ktoś odważył się wnieść skargę do władz, sprawa poszłaby w zapomnienie, gdyż wśród członków organizacji znajdowali się wyżsi dostojnicy państwowi. „Bracia” Ku-Klux-Klanu uważali się za państwowy urząd moralności publicznej. I gdy ktoś stał im na zawadzie oskarżali go o wykroczenie przeciw moralności publicznej i wymierzali mu odpowiednią karę. W ten sposób teroryzowali oni całą Amerykę i nikt nie śmiał wypowiedzieć im otwartej wojny.

Ta potężna organizacja rozwijała się i nadal pomyślnie, gdyby Evans nie był chciwy władzy. Chciał on również narzucić swą władzę większym miastom w stanach północnych. Wyruszył więc osobiście do Nowego Jorku, by tam założyć filję Ku-Klux-Klanu. W tem wielkiem międzynarodowym mieście jego hasła nie mogły znaleźć uznania i rychło go tam znienawidzono. Tłum napadł nawet na hotel, w którym Evans

zamieszkał, i „królewski czarnoksiężnik” ledwo uszedł z życiem. Gdy po kilku tygodniach zorganizował propagandowy wiec w małym miasteczku stanu New Jersey, ludność napadła na jego zwolenników i ten czło-wiek, przed którym drżała cała Ameryka, musiał ratować się ucieczką. Następny cios spotkał Ku-Klux-Klan w pobliżu Nowego Jorku, gdzie odbywało się nocne posiedzenie „bractwa”. Również i tu tłum rozpedził na cztery wiatry członków tajnej organizacji. Od tej chwili władze Stanów północnych zabroniły Evansowi uprawiania swej działalności na terenie tych stanów.

To była pierwsza porażka Ku-Klux-Klanu. Do jego zupełnego rozbicia przyczynił się proces, wytoczony jednemu z „wielkich smoków” Stephensonowi. Oskarżono go o napady rabunkowe i skazano go na 4 lata więzienia. Podczas procesu wyszło najaw, że w organizacji panuje korupcja i że uprawia się tam niesłychany terror. To wszystko tak oburzyło opinię publiczną, że władze widziały się zmuszone wytoczyć proces najsłabiej bitniejszym członkom Ku-Klux-Klanu, którzy powędrowali do więzienia. To był ostateczny cios. Tu przed niedawnym jeszcze czasem potężna organizacja zaczęła się powoli rozpadać. Pieniądze napływały w coraz mniejszych ilościach, dostojnicy państwowi wycofali się z szeregów organizacji i Ku-Klux-Klan znikł z powierzchni ziemi, a oswobodzona z teroru Ameryka odetchnęła z ulgą.

Czytanie
„Nowego SPORTOWCA”
Cena 10 groszy

Za obrazę kanclerza Hitlera 9 miesięcy więzienia

Wczoraj Sąd Okręgowy w Warszawie ogłosił wyrok w sprawie Nauma Abrama Halbernsztadta, który skazany został na 8 mies. aresztu.

Sąd Okręgowy uznał winę za udowodnioną, stwierdzając, że użycie pod adresem głowy obcego państwa słów „mit seinem Gesindel” zawiera pogardę i stanowi obrazę.

Z treści skreślonych przez Halbernsztadta wyrazów: „Solange Hitler mit seinem Gesindel auf dem Pferde sitzt” wynika, że oskarżony zdawał sobie sprawę z tego, że wyrazów obelżywych używa pod adresem osoby, która stoi na czele państwa niemieckiego, wobec czego obojętnym dla sprawy jest, kiedy nastąpiła notyfikacja

Rządu R. P. o zaszytych w ustroju państwa niemieckiego zmianach.

Za okoliczność obciążającą Sąd Okręgowy uznał, że obraza dotknęła naczelnika państwa, z nami sąsiadującego, z którym łączy Polskę stosunki przyjazne, okoliczności zaś łagodzące — poprzednią niekaralność oskarżonego, jego wiek oraz stan pewnego wzruszenia, wywołanego sytuacją żydów w Niemczech, którą oskarżony uważał za niekorzystną, wobec czego grożąca oskarżonemu karę zła godził do 8 miesięcy aresztu.

Po ogłoszeniu ustnych motywów wyroku, sędzia Łaszkiwicz zlagodził dotychczasowy środek zapobiegawczy — dozór policji — na zakaz niewydalania się.

Bezczelny gwałtcliel

Wczoraj ławę oskarżonych w Sądzie Okręgowym w Warszawie zajął 36-letni Stanisław Grudziński, mieszkaniec Rembertowa, oskarżony o usiłowanie zgwałcenia 23-letniej Anny Ł.

Anna Ł. powracała nad wieczorem do domu. Na drodze grochowskiej, przechodząc tuż koło ogrodu fabrycznego, została napadnięta przez jakiegoś mężczyznę, który schwycił ją za nogi, przetrzucił przez parkan ogrodu, a następnie sam przeskoczył na drugą stronę.

Tu, trzymając swą ofiarę za usta, by nie mogła krzyknąć, usiłował dokonać gwałtu. Powalona na ziemię i przestraszona Anna Ł. niechętnie stałaby się

ofiarą zniewolenia, gdyby w ostatniej chwili napastnik nie został spłoszony przez dwóch przechodniów. Napastnik bowiem na ich widok porzucił napad na mdloną ofiarę i zaczął się oddalać.

Młoda dziewczyna, poczuwszy się wolną, poszła w ślad za swym dęzczykiem, ukryta przed jego wzrokiem. Spotkawszy po drodze policjanta, wskazała mu napastnika, którym po arestowaniu okazał się Stanisław Grudziński.

Po przeprowadzeniu rozprawy przy drzwiach zamkniętych sąd skazał Grudzińskiego na 8 miesięcy więzienia.

Zwolniony z pracy majster

skarży swych oskarżycieli

Wczoraj w Sądzie Grodzkim Oddz. 18 w Warszawie odbyła się ciekawa sprawa z oskarżeniami 4 pracowników Państwowych Zakładów Inżynierji: O. Lidniaka, Adamusa, Gilowskiego i Marzęckiego.

W roli oskarżyciela wystąpił zwolniony majster tychże zakładów Teofil Nowak, który uważa, że zwolnienie go nastąpiło wskutek napisania przez oskarżonych listu do p. wiceministra Spraw Wojskowych gen. Sławoja Składkowskiego oraz do dyrektora P. Z. Inż.

W pismach tych oskarżeni za wiadomali, że Nowak w szczególnie przykry sposób odnosi

się do nich, jako do legjonistów, a poza tem na różnych wiecach i zgromadzeniach wygłasza przemówienia antyrządowe i antypaństwowe. Jako majster zaś działa na szkodę P. Z. Inż.

Treścią tych zarzutów Nowak czuje się dotknięty, gdyż są one nieprawdziwe i na okoliczność, że jego stosunek do państwowości jest jak najlojalniejszy, powołał 10 świadków.

Do rozpoznania sprawy jednak nie doszło, gdyż okazało się, że Min. Spraw Wojskowych nie nadesłało pisma oskarżonych, a poza tem sprawa ulega rozpatrzeniu przez inny oddział Sadu Grodzkiego.

OBŁĘDNA MIŁOŚĆ

Hrabia Wandycz wziął jedną z buteleczek, podanych mu przez hrabiego Forowskiego i... zawahał się...

Kazimierz spojrzął na niego z pogardą i zapytał:
— Czyżby hrabia był tchórzem?

— Nie — odparł hrabia Stefan — ale przed śmiercią chciałbym zadać hrabiemu pewne pytanie.
— Proszę, słucham.

— Jest, jak wiadomo, dziecko...

— Jakie dziecko? — krzyknął hrabia Kazimierz, poczem jakby się domyślając, dodał — aha, pewno to dziecko grzechu i zbrodni? Więc cóż z tem dzieckiem?

— Chciałbym... skoro mam umrzeć... — jęknął hrabia Stefan.

Kazimierz, gorączkując się i niecierpliwiąc, nie mógł się doczekać i pytał nerwowo:

— Więc co? Zapewnić mu byt? Zostawić mu coś?

— Tak... — wyszeptał wstydliwie Wandycz.

— O to niech hrabiego głowa nie boli — odrzekł energicznie Kazimierz — dziecku temu nic nie potrzeba. To moje dziecko, skoro nosi moje nazwisko i mój tytuł. Będzie wychowane, jak przystoi potomkowi sławnego rodu Forowskich.

— Być może.. ale nie zazna ciepła rodzinnego... miłości rodzicielskiej...

— I co gorsza — wtrąciła hrabina Mira ze łzami w oczach — może jeszcze będzie wychowane w nienawiści do własnej rodzonyj matki...

Nato hrabia Kazimierz odpowiedział z oziębłym grymasem:

— Gdy dziecko dorośnie, samo będzie wiedziało, kogo ma kochać, a kogo nienawidzić.

Hrabina Mira jęknęła i zawołała, łkając żałościwie:

— Jakże będzie mogło wiedzieć dokładnie, skoro matki nigdy nie ujrzył... O, ja nieszczęśliwa!... Jakże można mnie skazać na wieczną rozłąkę z moim dzieckiem?! Czyż to nie szczyt okrucieństwa odrywać dziecko od matki? Och, jakaż ciężka kara za grzech, którego nie popełniłam!

— Niestety — wtrącił hrabia Wandycz — to mnie... mnie jedynie hrabina zawdzięcza wszystkie swoje cierpienia.

— Ale hrabiemu również zawdzięczam, że mam syna — odparła Mira.

Słyszając to, hrabia Kazimierz wydał głuchy pomruk.

— Dość już tych rozmówek — zawołał po chwili i zdecydowanym ruchem podniósł do ust buteleczkę, wypijając jednym haustem całą jej wartość.

Poczem zwracając się do Stefana, krzyknął:

— No, teraz już chyba wreszcie hrabia będzie musiał wychylić do dna swoją buteleczkę, o ile nie mam do czynienia z najnikczemniejszym tchórzem!

Hrabia Stefan nie odpowiedział na to słowem, lecz czynem. Milcząc, polknął cały płyn z buteleczki.

W tej samej chwili hrabina Mira padła zemdłona. Widząc to, hrabia Kazimierz ryknął przeraźliwie:

— Przekleństwo!!! Ona kocha jego.. jego!!!

Minęły długie miesiące, zanim hrabina Forowska, tlenięta ostrem zapaleniem mózgu, odzyskała całkowicie zdrowie, przytomność umysłu i świadomość tego, co się dookoła dzieje.

Nawet, gdy już była trochę zdrowsza, jeszcze miała umysł nieco zamącony i nie zdawała sobie sprawy ze smutnej rzeczywistości. Nie pamiętała nic. Nie była właściwie człowiekiem, lecz jedynie żywą rzeczą, która je, pije, ale nie myśli.

Chodziła po salach zamkowych, nie umiejąc sobie znaleźć miejsca, jakby wszędzie się źle czuła. Pobladała i zmizerniała, ale nie zbrzydła. Przeciwnie, uroda jej jakby wysubtelniała.

Mijało to nie bez wrażenia na jej mężu. Jakby zakochał się w niej na nowo. Nawet coraz rzadziej wymykał się z domu.

Hrabina Mira wszakże nie dostrzegała tej zmiany w zachowaniu się męża. Spoglądała na niego, jak na całe otoczenie obojętnym spojrzeniem bez wyrazu, świadczącym, że w jej mózgu nic się nie dzieje.

Hrabia Kazimierz zastanawiał się nieraz nad tem, co będzie dalej. Przypominał sobie, że za dawnych czasów, ilekroć tarzając się u jego nóg, błagała go o przebaczenie, odpowiadał zawsze:

— Póki tamten żyje... nigdy...

Ale tamten teraz już umarł... Tak przynajmniej

należało sądzić z tego, że nigdy więcej nie powrócił do swego pałacu w Wandyszczach, opuszczonego obecnie przez wszystkich.

Pałac został opieczętowany przez władze. Zaginiony hrabia Wandycz został uznany za zmarłego i wkrótce już miano otworzyć postępowanie spadkowe po nim.

Dla wszystkich więc hrabia Wandycz zmarł w nieznanych okolicznościach, a dla hrabiego Forowskiego — nawet w znanych. Skoro bowiem hrabia Kazimierz żył, więc hrabia Stefan musiał umrzeć, bo jedna z buteleczek zawierała śmiertelny jad...

Kazimierz mógł więc teraz spokojnie przebaczyć żonie. Powstało wszakże pytanie, czy ona chce przyjąć to przebaczenie?

Jeden lęk opanował teraz tylko jeszcze duszę hrabiego Kazimierza: czy przypadkiem Mira nie zakochała się w swym gwałcicielu?

Przypominał sobie bowiem z przerażeniem, że przecież tamtemu przebaczyła i zemdlała na widok, gdy on, nie mąż, wychylił buteleczkę ze zgubnym płynem.

Tak czy inaczej, owo dziecko, płód zbrodni, tworzyło więc nierozdzielalną między Mirą a zmarłym.

Czekał więc z niecierpliwością aż żona odzyska pełnię rozumu, by móc wtedy nareszcie odpowiedzieć o losach swego szczęścia, a nawet życia.

Wiedział już dobrze, że hrabina padła ofiarą zasadzki w wyniku głupiego zakładu i w całej sprawie doprawdy nie było jej winy najmniejszej. Nie miał jej ostatecznie za złe już i tego, że przebaczyła sprawcy ohydnej zbrodni, skoro był ojcem jej dziecka.

Ale właśnie dlatego że istniało to dziecko, żywy dowód zbrodni i pohańbienia, postanowił hrabia Kazimierz zażądać od żony, aby wyparła się tego dziecka, zapomniała o jego istnieniu, więcej nawet — aby żywiła dla tego dziecka taką samą nienawiść, jak on sam, taki sam wstręt i odrazę.

Czy to się uda hrabiemu Kazimierzowi? Samo o tem mocno wątpił. Ale jednak zdecydował się ostatecznie, że jedynie za tę cenę będzie mógł nadal kochać swoją żonę i tak postawi sprawę, gdy Mira odzyska już pełnię rozumu. Dalszy ciąg jutro.

OWOC GRZECHU

Tragiczne dzieje, które wstrząsnęły całym światem

Doktorowa wyteżyła słuch z całej siły... Wreszcie szepnęła:

— Już nic nie słyszę... Chociaż teraz owszem, słyszę coś... jakieś kroki. Ktoś wchodzi... O, nawet sporo osób... Ale dziwne, że nie słyszę już śpiewów...

Nagle krzyknęła wniebogłosy...

Usłyszała bowiem znów głos księdza i chóru. Ale słyhać to było już nie z drogi, lecz z samego domu.

Najwyraźniej odróżniała wszystkie słowa śpiewu za umarłych. Krzyknęła:

— O, Boże... Boże!!! Co się tu stało?

Chciała zerwać się z łóżka, pobiec do okna, spojrzeć... Zapytała, wołając, pełna niepokoju:

— Któż to umarł? Któż umarł?

Tymczasem czterech włóścian już wynosiło na szych barkach trumnę.

Towarzyszyły im znów pienia żałobne, tęskne i jakby przygaszone. Poczem ginęły woddali.

Rymkiewiczowa, śmiertelnie przerażona, krzyczała rozdzierającym głosem, półżwa ze strachu:

— Lili... Lileczka!...

Słyszając rozpaczliwy zew matki, Lili pobiegła do niej natychmiast, zapominając, że jest w żałobie.

Padła w objęcia matki, oplatając ją ramionami, ściskając i okrywając pocałunkami. Szeptala przytem:

— Mamusiu... Mamusiu...

Doktorowa, cała drżąc z przejęcia, pytała:

— Lilusiu.. dziecinko... Ojciec... umarł?

— Tak...

— Ach... — jęknęła żałościwie...

I oto stała się rzecz straszna...

Oczy doktorowej Rymkiewiczowej nagle jakby przygasły... i zamknęły się... Wargi pobladały... Głowa jej opadła na poduszki...

Była taka blada, że jej mąż w trumnie w tej chwili chyba też już nie mógł być bardziej blady.

Lili spodziewała się tego.

To też uczyniła wszystko możliwe, aby nie dopuścić do zgubnych skutków tego wrażenia.

Z całym spokojem i zimną krwią krzątała się dookoła chorej matki.

Przerwała swe zabiegi tylko na małą chwilkę, aby klęknąć, złożyć ręce do modlitwy i rzec z głębokim westchnieniem:

— O, Boże, Boże... Ty, coś tyle zesłał już na mnie nieszczęść, oszczędź mi przynajmniej tego... Nie zabieraj mi matki.

I rzeczywiście po kilku chwilach doktorowa Rymkiewiczowa jakby odzyskała przytomność. Jej oczy, przed chwilą jeszcze szkliste i przygaszone, jakby się już nieco ożywiły... Wargi zlekka zabarwiły się na czerwono.

Poznała córkę... Szepnęła cichutko, tak cichutko, że Lili ledwo dosłyszała jej szept:

— Dlaczego ukrywałeś przede mną, że był chory?

— Kiedy... nie był właściwie wcale chory, mamusiu... Umarł niemal nagle...

Doktorowa na chwilę umilkła... Nie odpowiadała już na słowa córki.

Widać było na jej obliczu jakby skupiony wysiłek odtworzenia sobie w wyobraźni rysów twarzy zmarłego męża, od którego rzadko kiedy zaznała coś poza najzupełniejszą obojętnością.

Wtem nagle rysy jej oblicza skurczyły się w grymasie jakby ogromnego bólu. Oczy zwilgotniały... Szloch wykrzywił usta...

I oto łzy, łzy rzęsiste, trysnęły nagle z jej oczu strumieniem, długo powstrzymywanym. Spływały po jej bladych policzkach i zwilżały obficie poduszkę...

Lili przytuliła się do matki, całując ją czule... Każdą łzę starała się zcałować z jej wymierzonej twarzy.

Doktorowa szepnęła:

— Idź, dziecinko, idź do ojc... Nie zostawiaj go samego w ostatniej chwili pobytu na ziemi, jak on nas zawsze zostawiał same... Idź do kościoła, córko... idź i módl się za spokój duszy twego ojca...

— Ależ, mamusiu... ja cię przecież nie mogę zostawiać tak bez opieki... teraz zwłaszcza... Boję się...

— Nic się nie bój, Lilusiu... Idź śmiało... Wolę, żebyś poszła... Idź... To twój obowiązek...

Usłuchała matki. Poszła. Ale przed wyjściem ucałowała ją jeszcze bardzo gorąco i wpatrywała się przenikliwie w jej oczy, jak gdyby przeczuwała, że już ich nigdy więcej nie ujrzy...

Dalszy ciąg jutro.

Dalszy ciąg tabeli loterii

II ciągnięcie

79 417 722 42 500 1093 305 19 510 852
2444 47 512 26 800 3176 352 543 632 39
4202 806 977 5093 639 787 6193 200 91
867 7024 76 197 248 373 402 31 96 958
16028 142 338 604 20 40 61 711 38 17210
8106 487 574 650 845 9041 116 238 330
467 79 592 651 774 996.
10060 319 80 459 670 721 45 871 11062
544 65 98 727 937 12438 601 47 822 992
13071 469 666 916 14040 252 84 96 301
99 429 15178 230 312 59 410 563 608
16028 142 338 604 20 40 61 711 38 17210
310 35 409 44 867 18159 204 531 691 743
811 19033 149 218 72 75 351 488 526 718
20022 449 92 503 674 21408 570 764
849 96 957 22045 218 49 708 12 80 808
86 23253 477 655 85 965 24161 361 495
521 73 80 98 681 836 43 920 25063 226
35 62 65 86 350 594 913 47 26148 277
323 414 74 500 87 99 660 818 904 55
27057 121 470 536 655 704 49 78 827 910
28036 203 404 74 96 571 616 703 991
29416 792 962.
30288 382 98 518 792 814 53 912 31048
62 130 92 330 628 30 772 32132 365 91
429 570 650 793 820 950 33058 153 243
91 435 37 49 92 540 831 905 34107 55
241 345 77 441 42 631 941 75 35071 87
226 348 67 470 531 51 627 776 957 36094
307 19 412 26 506 45 56 801 64 949 37050
109 244 89 382 91 463 586 830 999.
38061 483 555 39012 44 117 75 300
171 572 616 24 802
40036 159 325 414 513 742 9041049
118 348 421 38 573 631 700 99 42081
85 257 313 59 790 985 43364 412 37 502
15 860 927 44117 313 33 44 488 528 683
193 903 45100 355 464 714 20 837 76
46122 38 235 98 362 580 93 849 88 92
837 48203 541 49 638 944 49149 71 201
1 45 99 753 70 850 93 917 80 86
50131 602 947 51043 744 811 52048
149 335 68 619 723 64 990 942 53014
183 505 84 622 828 936 54042 181 257
86 336 588 856 929 55202 515 47 65
619 78 720 964 56167 250 648 910 27
57036 80 103 90 430 539 703 97 804 95
883 88 58101 38 605 20 842 59201 396
116 618 875 900 66
60090 169 73 206 445 57 592 732 933
51068 190 272 662 885 970 62077 308
13 482 505 69 62 437 719 47 872 994
53008 75 141 399 425 555 58 78 93 634
64210 332 521 620 707 63 999 94 65215
63 318 25 420 506 26 777 828 905 98
56044 58 526 77 737 64 970 67253 487
842 902 68074 168 263 440 63 75 81 533
746 901 6 69022 78 137 52 294 733 831
932
70223 65 461 538 785 928 89 71162
859 80 378 408 94 700 856 901 72128
16 270 333 626 67 81 964 84 73037 74
368 76 953 74111 28 348 806 7 18 72
520 701 30 88 801 24 63 972 88 78157
51 242 88 422 533 74 780 996 99
76072 181 382 584 703 26 47 862 77211
861 704 886 912 78232 96 351 400 10
561 621 990 79063 120 21 76 440 517
37 91 656 808
80061 133 45 65 301 702 830 81205
487 978 82323 40 82 417 561 79 794
932 66 83039 113 285 437 565 607 870
955 84201 5 310 408 19 541 45 610 71
759 869 85312 619 726 86019 85 89 234
55 56 398 729 841 910 95 87545 53 630
702 32 989 88200 410 66 534 610 768 994
89239 459 586 771 808 27 59
90026 86 301 501 51 660 802 91144
56 71 331 732 982 92 92031 106 491 594
650 799 886 93076 116 17 268 71 90

397 688 704 17 878 94046 228 34 441
6 873 95103 61 228 88 323 30 56 476
837 95 96029 292 435 583 649 60 99 730
916 64 96 97137 56 298 308 48 435 76
686 87 823 95 992 98030 31 300 526 690
704 801 961 99053 329 598 678 913 50
100187 400 34 516 90 609 58 96 101100
461 674 919 102254 389 531 61 665 723
31 834 941 103124 90 215 510 51 694
769 866 62 104088 305 607 38 65 775
91 908 18 105126 59 232 341 602 865
71 106012 180 327 72 428 852 58 60 99
107114 393 515 611 739 991 109060 125
57 266 70 323 481 559 61 694 705 903
14 91 109631 822
110397 608 900 80 111020 55 138 252
54 418 853 951 112067 96 129 382 602
28 81 700 37 927 113055 86 117 485 544
784 815 86
114013 396 579 855 936 115107 267 524
634 726 95 116015 178 273 323 77 446
76 533 833 91 991 117071 344 408 504
640 818 20 906 14 118251 61 465 503 620
60 85 869 911 119084 88 321 515 87
120030 72 98 208 51 94 511 72 853
980 121035 52 195 236 517 37 572 654
736 811 122035 248 409 50 602 706
123027 522 99 615 886 124221 50 389 549
643 73 779 90 865 988 125058 399 437
82 537 688 792 881 922 68 126143 308
449 67 719 834 37 969 127088 121 215
336 709 954 128123 210 323 26 67 475
593 129164 72 222 421 594 765 68 73.
130316 442 533 51 53 64 827 89 131054
249 86 406 92 580 84 738 959 132312 27
665 79 910 67 133027 77 320 23 440 621
35 63 66 68 755 134095 123 36 233 506
16 46 897 135504 136103 99 292 303 13
21 64 447 548 991 137005 180 284 741
810 957 138182 226 408 70 949 80
139063 77 142 77 249 594 666 814 976.
140197 641 56 818 141364 592 375 44
832 962 142080 259 77 419 84 614 91 723
49 984 143027 115 28 203 29 57 344
144041 284 381 799 145426 63 610 98
745 912 146049 62 126 43 631 799 833
147044 126 307 51 65 70 869 978 148383
94 660 95 915 63 94 149116 78 256 571
832 947 48.
150425 43 577 696 151482 799 950 71
152398 511 698 775 851 153119 37
417 44 582 696 781 97 800 946 154230
782 939 60 80 90 155269 430 79 585 87
822 156028 220 507 30 773 89 932 157197
311 47 450 512 76 621 769 963 84 158166
508 610 732 60 869 967 94 159191 229
37 375 518 627 727 846 52 69 938
160139 615 759 805 25 36 65 92 972
161094 109 73 80 336 77 441 717 36 46
162054 134 63 214 48 364 465 624 743
52 163187 222 547 713 994 164106 308
880 165337 437 522 31 87 794 856 922
43 166270 366 796 167151 474 89 587
739 897 168135 328 68 400 529 704 23
169243 535 835 81 951
170083 167 235 669 843 171108 400
24 544 99 893 940 93 172202 368 531
98 606 817 42 173012 27 246 413 51 73
660 76 847 97 174080 595 918 176005
25 31 367 411 575 79 636 83 827 176084
310 734 866 975 177018 134 62 78 484 91
556 715 895 178014 134 44 266 387 451
520 29 729 81 83 892 910 17 17942 431
626 793 180054 187 220 32 527 700 27
60 181031 420 99 529 602 853 182061
103 204 35 392 581 701 38 41 904 183013
201 5 376 429 514 56 98 731 938 99
184152 220 58 458 594 97 654 726 928

III ciągnięcie

9 219 63 415 651 63 974 91 1195 326
84 89 550 948 2225 370 94 488 507 623

855 937 3460 800 696 901 4037 279 425
83 550 694 760 76 92 884 5049 186 239
425 51 746 809 85 95 903 6046 97 131
89 617 717 80 922 7012 106 37 235 52 348
624 36 703 8272 370 423 553 98 610 946
9050 57 74 85 99 144 381 418 88 509 44
707 72 937
10035 92 144 642 838 11041 208 17 327
476 509 645 722 804 82 12114 229 521 95
621 739 895 13270 87 332 481 640 46 876
14059 225 412 557 693 764 66 913 15525
611 713 887 907 33 76 87 16001 178 200
396 400 591 688 765 17100 370 653 87
785 880 18178 210 316 581 655 830 941 55
19038 49 228 672
20014 431 46 70 500 11 615 910 61 67
21125 200 53 394 439 607 8 797 800 62
22039 90 555 85 99 636 84 96 758 71 97
823 23017 142 92 236 308 13 32 24058
95 196 248 55 333 88 471 168 822 66 67
68 96 969 25001 52 64 108 258 365 550
625 733 36 98 812 52 26034 160 89 227
570 648 819 57 27048 176 229 84 339 429
553 685 716 35 812 28010 445 811 24 708
908 18 29113 84 578 852 950
30025 40 45 489 545 886 31355 479 528
37 68 75 92 671 96 823 981 32060 143 50
80 357 490 530 56 861 935 33587 821 99
34274 847 52 67 93 987 35040 92 133 87
239 49 330 446 612 44 62 63 813 44
36579 601 53 725 869 37120 505 8 667 716
80 86 881 38139 462 898 951 39067 172
260 522 600 4 713 19 29 960
40018 105 72 84 564 610 29 703 72
41363 452 767 85 802 42092 208 80 844
90 959 43216 602 785 44047 80 92 98 148
213 23 90 316 29 66 95 472 765 45019
107 962 69 70 46295 343 441 631 819 903
47145 90 317 406 65 557 80 86 99 652
874 998 48137 242 489 749 846 70 83 962
49077 87 354 59 408 542 73 671 835
50186 255 68 80 517 85 702 51037 57
121 441 540 848 52012 26 27 176 261 68
72 312 16 570 686 726 76 917 53023 237
79 82 89 323 72 406 501 79 628 856 70
942 54008 244 369 573 849 956 63 88
55004 102 344 522 88 609 822 90 56093
142 209 63 98 374 98 666 839 57069 73
215 343 524 43 622 52 742 83 840 58098
391 550 70 923 59182 80 204 14 38 329
476 86 948
60242 364 676 710 943 84 61070 212 41
560 611 24 95 778 803 59 95 993 62030
202 83 317 43 422 64 586 678 812 976
63125 211 13 672 729 813 985 64018 321
44 492 542 625 800 13 65345 51 65 84
627 53 547 72 696 783 893 974 66089 123
88 376 437 79 664 831 67006 57 151 256
73 394 510 810 99 68061 220 68 483 817
47 618 821 24 29 940 56 69392 423 626
91 723 86
70070 417 513 621 65 749 979 71229
379 628 52 762 824 26 968 72258 341 73
572 617 753 70 91 899 927 73018 94 120
87 222 319 436 515 98 690 856 982 74002
22 58 59 134 449 337 62 84 584 54 631 706
932 79 73031 109 39 435 610 18 41 63
76060 166 239 99 265 454 98 859 681
716 25 899 948 77049 430 523 622 83
873 949 78011 13 89 109 29 383 418 28
93 552 612 98 712 892 911 79220 81 609
710 81 964 89
80035 292 841 83 81480 721 824 914
85 82004 139 57 530 604 762 84 802 35
954 83263 65 406 31 681 98 876 909
84011 43 371 753 85002 454 529 55 602
80 985 86165 223 38 40 696 751 52 97
844 90 83 87112 28 365 406 52 556 780
897 966 88415 58 626 893 984 93 89000
171 204 539
90047 161 261 90 881 620 730 810
91442 44 777 802 903 4 16 39 45 50 56
92372 565 767 83 818 967 93028 77 180
247 378 535 776 832 94223 57 85 478
550 54 886 95020 41 136 51 257 79 90
566 658 723 59 866 96227 39 316 17 19
71 440 61 721 818 69 936 67 97281 307
74 533 634 728 30 98053 193 228 401

25 62 72 631 822 937 52 99071 80 106
20 484 530 94 653 775 93 843 933
100009 293 428 612 752 962 101119
27 64 65 208 361 447 52 80 535 82 896
937 102077 101 203 428 64 521 689 890
936 56 103032 160 92 219 46 335 54 639
741 44 73 821 941 59 104168 738 936
105093 205 17 19 83 410 556 93 673 715
38 66 106045 60 191 304 57 512 75 739
45 802 99 107116 380 475 82 686 943
108018 102 83 238 374 439 51 514 70 82
719 70 89 938 109126 251 486 524 745
841 942
110168 349 554 724 78 111097 128 290
421 537 43 604 51 99 112373 488 89
866 70 113082 143 279 31 856 440 536
741 64 114038 346 508 86 93 627 87 837
40 991 115213 18 497 647 861 94 116157
90 217 305 574 767 899 979 117014 442
709 60 894 118091 3